

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/413/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715207627
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:2715207627.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, IČO 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, P.O.Box 205 proti žalovanému V. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. pod B., K. W. XX/XX, o zaplatenie 4.595,13 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 6C/63/2016-35 zo dňa 03. augusta 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú š ť a späťvzatie žaloby žalobcu v časti o zaplatenie 621,79 eur spolu s 8,75 ročným úrokom z omeškania od 9.1.2013 do zaplatenia, rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 6C/63/2016-35 zo dňa 03. augusta 2016 vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu o zaplatenie 621,79 eur spolu s 8,75 ročným úrokom z omeškania od 9.1.2013 do zaplatenia z r u š u j e a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej zamietavej časti p o t v r d z u j e .

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobca žalobou podanou 14.12.2015 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie 4.595,13 eur s úrokom z omeškania 8,75% ročne od 09.01.2013 do zaplatenia s poukazom na uzatvorenú zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytol žalovanému pôžičku 6650,49 eur, z ktorej žalovaný uhradil len sumu 181,37 eur. Keďže žalovaný porušil svoju povinnosť splácať pôžičku riadne a včas, žalobca dňa 23.12.2012 predžalobnou upomienkou vyzval žalovaného k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo. Súd vykonal v spore dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že dňa 21.03.2012 uzavreli účastníci zmluvu o pôžičke, ktorou poskytol žalobca žalovanému pôžičku v sume 3573,59 eur, pričom celková suma pôžičky činila 6650,49 eur, výška splátky 86,37 eur, ročná úroková sadzba 24,01%, RPMN 24,01%, konečná splatnosť august 2018, počet mesačných splátok 77 a priemerná hodnota RPMN 18,29%. Predžalobnou upomienkou z 23.12.2012 žalobca vyzval žalovaného k úhrade všetkých splátok jednorazovo s poukazom na nesplácanie úveru. Bol vyzvaný k úhrade celkovej sumy 4115,22 eur do 5 dní od doručenia upomienky. Uvedenú výzvu žalovaný prevzal dňa 08.01.2013. Z prehľadu splátok a úhrad vyplynulo, že žalovaný neuhradil žiadnu splátku. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 Obchodného zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v spojení s § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že v predmetnom spore mal za preukázané, že strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku, pretože žalovaný požiadal žalobcu o pôžičku v súvislosti s

pokrytím svojich osobných potrieb a na základe tejto žiadosti žalobca poskytol úver, ktorým uvedené financoval. Svojou povahou ide však o spotrebiteľský úver, na ktorý sa v čase vzniku zmluvného vzťahu vzťahoval zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom je zrejmé, že žalobca ako veriteľ poskytoval dočasne peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere žalovanému ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný v zmluvnom vzťahu konal ako fyzická osoba spotrebiteľ. Súd konštatoval, že žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, a preto súd prihliada z úradnej moci na premlčanie /§5b zákona č. 250/2007 Z.z./ Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu bolo potrebné na daný právny vzťah aplikovať aj ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku /§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka/. S ohľadom na uvedené, preto súd posudzoval premlčanie práva žalobcu v danej veci podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona a berúc do úvahy premlčanie uplatneného práva žalobcu, súd žalobu zamietol v celosti ako nedôvodnú. Podľa zmluvy mal žalovaný úver splatiť v splátkach po 86,37 eur v počte splátok 77 mesiacov a takto mal zaplatiť celkom žalobcovi sumu 6650,49 eur. V zmluve je uvedený len údaj o RPMN 24,01%, ktorá sa rovná aj výške úrokovej sadzby 24,01%, iné náklady spojené so splatením pôžičky sa v zmluve nenachádzajú. Vychádzajúc z uvedeného je potom zrejmé, že zmluva neobsahuje presný údaj o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože tento nemôže byť uvedený údajom: august 2018, ale musí byť uvedený presným časovým údajom, teda dátumom, kedy konečná splatnosť úveru nastáva, tak, aby spotrebiteľ mal jasnú predstavu o presnom časovom období, kedy bude úver splatný. Rovnako nie je v súlade so zákonnou požiadavkou pri uvedení výšky a počtu splátok uvedený správny údaj o výške počte a termínoch splácania istiny, úrokov a iných poplatkov tak, ako predpokladá § 9 ods. 2 písm. k) uvedeného zákona. V zmluve sa nenachádza údaj o splatnosti mesačných splátok a v rámci nej istiny, úrokov a iné. V zmluve nie sú jasne uvedené celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom poskytnúť /§ 9 ods. 2 písm. j citovaného zákona/, zmluva poskytuje len údaj o celkovej sumy pôžičky, čo je nesprávny údaj, pretože pôžička je v sume 3.573,59 eur a suma 6.650,49 eur nemôže byť celkovou sumou pôžičky; správne mal veriteľ vyjadriť celkové náklady spojené s úverom tak, ako predpokladá § 9 ods. 2 písm. j/ zákona a § 19 ods. 2 zákona/. Spotrebiteľský úver sa preto v súlade s § 11 ods. 1 písm. a,b / citovaného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ teda žalovaný obdržal pôžičku 3573,59 eur, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný uhradil sumu 181,37 eur, bol by povinný žalobcovi zaplatiť sumu 3.392,22 eur. Pokiaľ ide o viazanosť všeobecnými zmluvnými podmienkami, ktoré majú byť súčasťou zmluvy, súd udáva, že vyhlásenie dlžníka, že žalovaný ako dlžník je riadne s nimi oboznámený, nemôže požívať právnu ochranu. Veriteľ takto vopred formuluje vyhlásenie o súhlase dlžníka s vopred naformulovanými zmluvnými podmienkami, ktoré obsahujú dôležité ustanovenia o právach a povinnostiach žalovaného ako dlžníka. Sú formulované výrazne menším až nečitateľným písmom ako sú ustanovenia zmluvy na prednej strane a sú takmer nečitateľné. Len veľmi ťažko možno predpokladať, že dlžník ako spotrebiteľ mal reálnu možnosť sa riadne oboznámiť s týmito zmluvnými podmienkami, a že ich v čase akceptácie zmluvy aj riadne prijal. Ide preto podľa názoru súdu o neplatné zmluvné dojednanie podľa § 39 Občianskeho zákonníka a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka, pokiaľ žalovaný ako dlžník svojim podpisom nemá inú možnosť len podpísať súhlas so všeobecnými zmluvnými podmienkami, ktoré boli výlučne naformulované len stranou veriteľa a neboli nijako individuálne vyjednané. Súd však posudzoval právo žalobcu v súlade s § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa i z pohľadu, či jeho právo nie je premlčané. Jednotlivé mesačné splátky úveru tak ako bolo dohodnuté sa premlčujú v súlade s § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka v trojročnej premlčacej dobe od splatnosti jednotlivých splátok. To znamená, že splátky splatné tri roky pred podaním návrhu, t.j. splatné ku dňu 14.12.2012, a ktoré neboli uhradené, sú premlčané. Z prehľadu splátok vyplýva, že žalovaný neuhradzoval splátky od júna 2012. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá pritom na august 2018. Vzhľadom na dátum podania návrhu 14.12.2015 do úvahy prichádzajú len nepremlčané splátky splatné ku dňu 14.12.2012 do konečnej splatnosti do augusta 2018, pretože všetky ostatné sa premlčali v súlade s § 103 Občianskeho zákonníka uplynutím dohodnutej lehoty splatnosti vždy k 20.dňu v mesiaci. Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka listom z 23.12.2012, kedy bol žalovaný preukázateľne v omeškaní so splátkou od 20.06.2012, čo vyplýva z prehľadu splátok a úhrad. Veriteľ musí pri zosplatnení dodržať postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba pri využití práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka už splatnosťou nezaplatenej splátky, t.j. v danom prípade najmenej splátkou splatnou v júni 2012 a nie samotným vyhlásením mimoriadnej splatnosti, resp. doručením žalovanému /§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka/. Trojročná premlčacia doba v dôsledku zosplatnenia preto neuplynula splatnosťou poslednej splátky, pre ktorú vyhlasoval

mimoriadnu splatnosť, ale splatnosťou najstaršej omeškanej splátky, pre ktorú využíva veriteľ právo na zosplatenie, ktorá uplynula v júni 2012 a pokiaľ navrhovateľ podal návrh 14.12.2015, je zrejme, že ho podal po uplynutí zákonnej premlčacej doby. Pri využití práva na zosplatenie podľa § 565 Občianskeho zákonníka nemôže veriteľ ihneď pristúpiť po omeškaní splátky k zosplateniu, ale toto právo mu patrí až po tom, čo uplynie lehota troch mesiacov od nezaplatenia splátky. Túto lehotu poskytuje zákon spotrebiteľovi, aby si zaobstaral peňažné prostriedky na zaplatenie dlhovanej sumy a až po jej uplynutí nastáva strata výhody splátok. To však nemá vplyv na počiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ktorá začína plynúť zročnosťou nesplnenej splátky, v danej veci splatnej v júni 2012. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol úspešný žalovaný, ktorý trovy konania neuplatnil, preto súd vyslovil, že mu náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že podľa neho súd prvej inštancie nesprávne v spore aplikoval ustanovenie § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka pre posúdenie premlčania uplatneného práva žalobcu. Vychádzal z toho, že žalobca zosplatnil predčasne úver poskytnutý žalovanému podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca však podľa uvedeného ustanovenia nepostupoval, pretože zmluvný vzťah so žalovaným ukončil predčasne výpoveďou zo dňa 23.12.2012. Postup žalobcu bol v súlade s ustanovením bodu 12.2. všeobecných obchodných podmienok úverovej zmluvy. Pri hodnotení obsahu výpovede nie je možné použiť § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože sa nejedná o pochybnosti o obsahu spotrebiteľskej zmluvy, ale hodnotenie toho, ktoré z možných práv žalobca ako účastník zmluvného vzťahu využil. Z obsahu listu žalobcu zo dňa 23.12.2012 pritom jednoznačne vyplýva, že sa jedná o výpoveď zmluvy. List žalobcu bol žalovanému doručený 3.1.2013 a lehota 5 dní na zaplatenie dlžného zostatku predčasne ukončeného úveru uplynula dňa 8.1.2013 a od 9.1.2013 je žalovaný v omeškaní s jeho uhradením. Premlčacia lehota podľa § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť dňa 9.1.2013 a v deň podania žaloby, 14.12.2015, nebolo právo žalobcu premlčané. Navyše právny názor prezentovaný súdom prvej inštancie, že premlčacia doba plynie od splatnosti prvej nezaplatenej splátky, podľa žalobcu je v rozpore so zásadou dôvery v právo a skutočným záujmom účastníkov právneho vzťahu, ktorý si dohodli splatenie úveru v 77 mesačných splátkach a ich legitímnym očakávaním bolo zotrvať v úverovom vzťahu až do termínu vzájomne dohodnutej konečnej splatnosti úveru. Nakoniec žalobca poukázal na to, že podaním zo dňa 27.7.2016 vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 621,79 eur s príslušenstvom späť, avšak súd prvej inštancie o tomto čiastočnom späťvzati nerozhodol. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že konanie v časti o zaplatenie 621,79 eur s 8,75 % úrokom z omeškania od 9.1.2013 do zaplatenia zastaví a v zostávajúcej časti uloží žalovanému zaplatiť žalobcovi 3.973,34 eur spolu s 8,75 % úrokom z omeškania od 9.1.2013 do zaplatenia.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Skôr ako odvolací súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu odvolania žalobcu musel sa vysporiadať s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nerozhodol o jeho čiastočnom späťvzati žaloby.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že žalobca písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 1.8.2013 vzal svoju žalobu späť v časti o zaplatenie 621,79 eur s 8,75 % úrokom z omeškania od 9.1.2013 do zaplatenia a žiadal konanie v tejto časti zastaviť. Čiastočné späťvzatie žaloby žalobca vo svojom podaní bližšie nezdôvodnil.

6. Podľa § 370 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

7. Podľa § 370 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

8. Podľa § 370 ods. 3 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

9. Napriek tomu, že žalobca nechal svoju žalobu čiastočne späť až po vyhlásení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ale ešte predtým, odvolací súd v zmysle čl. 4 ods. 1 CSP analogicky podľa citovaných ustanovení § 370 CSP upravujúcich procesný postup po čiastočnom späťvzati žaloby, ku ktorému došlo po rozhodnutí súdu prvej inštancie, skôr ako toto nadobudlo právoplatnosť. S ohľadom na tieto skutočnosti odvolací súd za použitia analógie podľa čl. 4 ods. 1 CSP podľa citovaných ustanovení § 370 ods. 1 až 3 CSP pripustil čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom v časti o zaplatenie 621,79 eur s 8,75 % úrokom z omeškania od 9.1.2013 do zaplatenia, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej časti zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

10. V ďalšom Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej zamietavej časti /po zohľadnení čiastočného

späťvzatia žaloby žalobcu a naň nadväzujúceho procesného postupu odvolacieho súdu - pozri vyššie/ je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

11. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

12. Podstatou odvolania žalobcu je jeho námietka proti počítaniu premlčacej doby jeho práva uplatneného žalobou, ktorá vychádza z toho, že žalobca zmluvný vzťah so žalovaným založený zmluvou o poskytnutí účelovej pôžičky zo dňa 21.3.2012 neukončil vyhlásením predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka ale výpoveďou zmluvy, čo má vplyv na počiatok plynutia premlčacej doby.

13. Súd prvej inštancie stanovil začiatok plynutia premlčacej doby uplatneného práva žalobcu od splatnosti splátky pôžičky, ktorá bola splatná v júni 2012 a pre nezaplatenie ktorej podľa neho žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť pôžičky. Okrem toho súd prvej inštancie vyslovil záver, že splátky pôžičky splatné pred vyhlásením predčasnej splatnosti pôžičky žalobcom sa v súlade s § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka /Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti./ premlčali v premlčacej dobe troch rokov, ktorá plynula odo dňa ich splatnosti.

14. V prvom rade pokiaľ ide o splátky pôžičky splatné ešte predtým ako žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť pôžičky, resp. úverovú zmluvu vypovedal, tu súd prvej inštancie celkom správne aplikoval na posúdenie počiatku plynutia premlčacej doby ustanovenie § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka. V zmysle tohto zákonného ustanovenia sa právo na zaplatenie jednotlivých splátok pôžičky premlčuje pre každú jednotlivú splátku jednotlivo a to tak, že právo na zaplatenie každej zo splátky sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe /§ 101 Občianskeho zákonníka/, ktorá plynie odo dňa ich splatnosti. Ani v prípade, že veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť pôžičky, nie je žiadny rozumný a zákonný dôvod, aby takáto predčasná splatnosť pôžičky niečo menila na splatnosti a počiatku plynutia premlčacej doby u splátok, ktoré sa stali splatnými ešte pred vyhlásením predčasnej splatnosti pôžičky. Rovnaký záver je nutné prijať aj pre prípad výpovede zmluvy, hoci konkrétne tu ani odvolací súd priestor na výpoveď zmluvy, ktorú strany uzatvorili nevidí.

15. Výpoveď zmluvy je v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka spôsobom zrušenia zmluvy jednostranným právnym úkonom ale len pri zmluvách uzavretých na neurčitú dobu, predmetom ktorých je nepretržitá alebo opakovaná činnosť. Nie je teda možné vypovedať zmluvu, ktorá bola uzatvorená na dobu určitú a predmetom ktorej nebola nepretržitá alebo opakovaná činnosť. Aj v tomto spore sa o takú zmluvu jedná. Zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky zo dňa 21.3.2012 nie je uzatvorená na dobu neurčitú a jej predmetom je len jednorazové poskytnutie pôžičky, ktorú sa žalovaný zaviazal splatiť v určenom počte splátok podľa dohodnutých podmienok. Takáto zmluva určite nespĺňa podmienky § 582 Občianskeho zákonníka, aby ju bolo možné zo strany žalobcu vypovedať.

16. Na uvedenom závere nič nemenia ani ustanovenia čl. 12.2. všeobecných obchodných podmienok. Ako uzatvoril súd prvej inštancie vyhlásenie dlžníka, že žalovaný ako dlžník je riadne s nimi oboznámený, nemôže požívať právnu ochranu, pretože veriteľ vopred formuloval toto vyhlásenie o súhlase dlžníka s vopred naformulovanými zmluvnými podmienkami, ktoré obsahujú dôležité ustanovenia o právach a povinnostiach žalovaného ako dlžníka sú formulované výrazne menším až nečitateľným písmom ako sú ustanovenia zmluvy na prednej strane tak, že sú takmer nečitateľné a žalovaný ako dlžník svojim podpisom nemal inú možnosť len podpísať súhlas so všeobecnými zmluvnými podmienkami, ktoré boli výlučne naformulované len stranou veriteľa a neboli nijako individuálne vyjednané. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že len veľmi ťažko možno predpokladať, že dlžník ako spotrebiteľ mal reálnu možnosť sa riadne oboznámiť s týmito zmluvnými podmienkami, a že ich v čase akceptácie zmluvy aj riadne prijal a preto podľa názoru súdu prvej inštancie ide o neplatné zmluvné dojednanie podľa § 39 Občianskeho zákonníka a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Uvedené závery súdu prvej inštancie vyslovené v napadnutom rozsudku žalobca vo svojom odvolaní nijako nenapadá a preto ich správnosť nebola ani predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Odvolací súd preto z týchto právnych záverov súdu prvej inštancie vychádzal, čo ho nutne viedlo k záveru, že ustanovenie čl. 12.2. všeobecných obchodných podmienok nie sú platné a preto nemohli založiť právo žalobcu na výpoveď zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky zo dňa 21.3.2012.

17. Odvolací súd na podklade týchto záverov zaujal názor, že právny úkon žalobcu v liste zo dňa 23.12.2012 je vyhlásením predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka ako to uviedol aj súd prvej inštancie, pretože žalobca v ňom žiada o zaplatenie celej pohľadávky z pôžičky pred dohodnutou dobou splatnosti. V dôsledku toho je nutne správny aj záver súdu prvej inštancie, že premĺčacia doba práva žalobcu na zaplatenie zostatku dlhu z pôžičky začala plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nezaplatenie ktorej žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť pôžičky /20.6.2012/ a táto márne uplynula v pondelok 22.6.2015, keď žalobca uplatnil svoje právo až žalobou podanou na súde dňa 14.12.2015.

18. Z týchto dôvodov potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti o zamietnutí žaloby ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Poučenie: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).